

„Amerre út van” – egy motoros túra története

2630 km, 9 nap, 2 motor, és két mottó: „Arra megyünk, amerre út van”, valamint „arra, amerre süt a nap”. Ezekkel a paraméterekkel lehetne jellemezni legjobban idei „világgá menés” címre keresztelt túrámat, amely blogos útinaplójából olvashattok itt egy kivonatot.

2007-es MZ-s horvátországi túrám óta vágytam már újra egy ilyen jellegű, spontán túrázásra, eredetileg a motormal kettesben. Aztán idén nyáron végre elérkezett az idő, hogy Margotán Zsombor barátommal, két motorral (Honda NTV 650, és Yamaha Fazer 600) nekiinduljunk a végtelennek. A pakolás során meg kellett állapítanom, hogy az „amerre út van” motó korántsem könnyíti meg a dolgunkat. Elvégre azt sem tudtuk, merre fogunk menni, így azt sem, mire készüljünk. Didergő hideg az Alpok hegyláncjai közt, vagy rekkenő hőség a horvát tengerparton, ki tudja?! Így indultunk neki az útnak.

Péntek este az összes rendelkezésre álló tároló kapacitást (mintegy 140 liternyit) teljesen csurig töltöttem, tetejére rápakoltam a kempingcuccokat, majd szombaton, némi szerelés után, útnak indultunk. Az út eleje ellenszélben, kis esőben és hidegben telt, de nyugat felé tartottunk Budapestről, a világosabb égbolt irányába. Eredetileg pénzfeldobással terveztük az induló égtáj eldöntését, de végül a nyugati irányhoz kaptunk leginkább kedvet.

Egy hirtelen ötlettől vezérelve az Alpokat céloztuk meg, de előtte még aludtunk és söröztünk egyet Sopronban is. Vasárnap reggel esőre ébredtünk, ami olyan besimult felhőzettel párosult, hogy elkönnyveltük: esőben indulunk. Természetesen mire állig beöltöttünk esőruhába, épp el is állt.

A festői hegyek közé érve az út majdnem végig vizes volt, de száguldozásra az egymást érő kistalvak egyébként sem adtak volna sok lehe-

tőséget. Autópálya-mentesen haladtunk, és a rengeteg kis település révén egészen átszellemültünk a helyi békés és nyugodt élettől. Vasárnap volt, ilyenkor ott a fű se nő, forgalom sem volt. Még a sebesség korlátozásokat is szívesebben betartja így az ember, lehet nézelődni, nameg minden korlátozás alatt ott az indoklás, hogy miért is menj lassabban. Ez így egészen barátságos!

Muraut, és annak kempingjét vetjük célba, amihez megérkezve jött csak az első igazi meglepetés, amikor megtudtuk, hogy itt egy éjszaka 7 Euró/fő! „Mennyiiii?” - hangzott a hangosan kimondott kérdés, legalább a duplájára számítottunk. Gyorsan végig is futott az agyunkon, hogy a Mur folyóval határolt, már-már a luxus kategóriáját súroló, tiszta és modern kempingben több éjszakát is maradni fogunk. Ezen gondolatmenet mellett ültünk le a felállított, óriási sátrunk elé kempingfőzőn kaját csinálni, máris a következő napok csillagtúráit tervezgetve.

A másnap reggel meglehetősen csípősen indult. Hajnal 6-kor, 3 órával a tervezett ébresztő előtt kénytelen voltam forró zuhanyt venni, mert kevesnek bizonyult a nálam lévő meleg

ruha felvétele, plusz a hálósák lehető legszűkebbre húzása, és alaposan átfagytam. Így viszont még a hajnal fényeit elcsípve fotózhattam egyet a kemping melletti tavacska körül, kapva az alkalmon. „Ébresztő után édebb az alvás”, ami most különösen igaz volt, hiába próbáltak ez ellen bármit is tenni a közeli láncfűrészcsapok, vagy a hangosan bőgő tehének.

A sátrat és a dobozokat hátrahagyva indultunk neki, csupasz motorokkal a hegyeknek, egyenesen a Nockalmstrasse látványút felé. Már az odavezető, tempós hegyi út is lenyűgöző volt, a falvak hangulata pedig továbbra is nagy erővel sugározta a hegyvidéki békeességet és nyugalmat (a hétfői munkanap ellenére).

A látványút 8 eurós belépője ekkor még borsosnak tűnt, de már az első kanyarok után tudtuk, hogy megérte. Ragyogó, napsütéses idő volt egész nap, száraz, tiszta utak, az aszfaltot pedig mintha direkt motorosoknak találták volna ki: kiváló minőségű, sima, hibátlan és jól tapadó. A gumik nem kímélésével felmentünk az első hágóra, majd egy padra kiülve elővettük a jóféle, hazai konzerveket, a gázfőzőt, és jól megebédeltünk, ami egy helyi turistalátványosságnak is elment.

Oda-vissza végigjártuk a gyönyörű szerpentineken, és a két hágón átvezető, 30 km-es utat, lehetőséget adva a gumiknak, hogy csak az oldalukat koptatva, visszanyerjék gömbölyű formájukat. Nagyon élveztük, viszont a sok fotózás miatt elhúzódott az idő, és visszafelé már iparkodnunk kellett, mert csak 6 óráig lehet ezen a szakaszon motorral közlekedni. Rajtunk aztán nem múlt.

Visszafelé megálltunk kicsit szétnézni Murauban, és nem utolsó sorban ingyen wifit szerezni, hogy képeket is küldhessünk az otthoniaknak, valamint az ebook olvasón írt online útinapló olvasóinak. Visszaérve, a sátor

mellett ismét főzőcskézve, hosszas fejkavarás mellett határoztuk meg a másnapi útirányt: Grossglockner, a híres motoros látványút. Legszebb, legjobb, sajnos legdrágább, és kicsit messze is van, 150 km oda, 150 vissza, na de mi az nekünk?!

Éjjelre a nálam lévő összes ruhát magamra öltöttem, mindenből legalább 3-at, így lényegesen jobban sikerült aludni (hajnalban kb. 6-7 fok volt, a napközbeni közel 30 után). Így most egyszerre sikerült kelnünk (7-kor) a favágókkal, valamivel a teheneket beelőzve. Most talán mi ébresztettük őket a motorok zajával.

Ismét gyönyörű utakon haladtunk a messzi látványút felé, ahol kifizettük a még borsosabb, 19 eurós belépőt, majd már az első kanyarok után alig győztem összeszedni az államot a földről. Zsombor, aki már járt itt, mondta, hogy szép lesz, nade ennyire?!

Kivételesen itt most egy ünnep miatt nagy forgalom volt, de első körben úgyis még csak ámultunk, majd felkapaszkodva a 2500 méteres magaslatokhoz, egyre közelebb kerültek a hó fődte hegycsúcsok, mígnem már hóval tarkított vidékeken motoroztunk. Már ekkor, az első közben sikerült megtalálni a határokat, amit egy balos kanyarban némi karcolás hang jelzett. „Eddig, és ne tovább”, mondta a lábtartó, amint hozzáért az aszfalthoz.

„Motoros mennyországnak” neveztem el magamban a vidéket, bár voltak buszok, amik lassú tempója mindenáron próbálta kedvünket szegni, de azokat legyőzve visszafelé újra élvezhettük a tökéletes aszfaltot, az ideális íveket, a jó ritmusú szerpentineket, és a rengeteg motoros kolléga sugallta érzést: ez a mi helyünk! A parkolók, az éttermek és a kilátók, mindmind a motorosokhoz vannak igazítva, itt mi vagyunk a fontosak.

Kiszemeltünk megint egy kiváló hegycsúcsot, konzerves, kempingfőzős ebédünk elfogyasztásához, amik talán ilyen helyeken a legfinomabbak. Egészen

az ízüik! Innen már jóllakva mentünk végig a 33 km-es úton, majd visszafordulva egy kicsit több fotós megállót beiktatva haladtunk egy elágazó felé, ahonnan egyenesen egy gleccser fölé vezető kilátóhoz igyekeztünk.

Azt hiszem, nincs az a fotó, vagy képzelőerő, ami itt, az elénk táruló látványt visszaadhatná, ezt látni kell! Talán egy óráig is csak a látványt csodáltuk, majd újra motorra ülve a túlsóvégi kasszát vettük célba. Sajnos itt aztán fájdalmasan állapítottuk meg, hogy még egy oda-visszára már nem lenne idő, így egy ígérettel veszek búcsút a helytől: „ide még visszatérek”, még hozzá egy egész napra! Murauhoz visszavezető 150 km-es út 1-2 hágója, és csodálatos vidékei is csak hozzáadtak az érzéshez, az ígéret az ígéret...

Vacsorakészítés közben eldöntöttük a másnapi útvonalat: maradunk másnap is, és megnézzük még egy látványutatót, a „Maltatal Hochalpenstrasse”-t. Másképp is indult a szerda reggel: nem láncfűrés, és nem is tén, hanem gőzmozdony fűttség, ami ébresztett minket, miután a 3 zokni, plusz két nadrág kombináció jó alvást biztosított.

Ráérősen, lazábbra véve indultunk neki az útnak, ahol a kasszánál otthagytott 9 euróért cserébe most egy egészen

szem más élmény ígérkezett. Ezúttal lábtartóval karcolós szerpentinek helyett inkább a látványon és a vízeséseken volt a hangsúly, bár azért akadott pár kanyar a gumi oldalának is.

A 15 kilométeres út vége egészen Ausztria legnagyobb völgyzáró gátjáig ér, és olykor egysávos, vésett alagutakon vezetett át, ahol lámpák irányították a forgalmat. Találkoztunk itt visszafordító kanyarral is az alagút közepén, miközben közeledtünk a hihetetlen méretű gáthoz.

A 200 méter magas óriás társaságában aztán egy mesés kilátást biztosító pihenőben, eddigi utunk leglátványosabb konzerv-ebédjét fogyasztottuk el, egy gyönyörű tó fölött, és vízesésekkel körbevéve. Ilyen helyen a legolcsóbb konzerv is úri lakoma!

A lenyűgöző építményt aztán közelebbről is megnéztük, egészen pontosan a tetejébe épített „skywalk” nevű rácsos, üvegezett aljú kilátóról is, kicsit remegő lábakkal. Fotózás, lábremegtetés és ámulás után visszaindultunk, és a lámpás irányításra, na meg az ebből adódó várakozásra való tekintettel nem mentünk még egy kört, hanem inkább a Karintiai tavak felé véve az irányt visszaindultunk Murauba.

Itt a nagy forgalom okozta lassú haladás során volt alkalmunk kigyönyörködni magunkat, így épp csak egy-egy fotóra álltunk meg.

A sátorhoz érve aznap láttuk el-érkezettnek az időt, hogy a kempingben lévő „Murauer” sörautomatát is leteszteljük, így a szokásos vacsorafőzögetés, és blogírás mellé most jőfele helyi sört is iszogattunk. Természetesen nem maradhatott el a másnapi útvonal kitalálása sem: a távolból morajló villámok hangjai, és a rosszabbra forduló időjárás elől menekülve reggel sátorbontás, és irány Szlovénia, majd végül a horvát tengerpart!

Következő számunkban innen folytatódik a történet!

További fotók:
http://foto.grafur.hu/tags/Vilagga_menes/

Grafur

